

Μητροπολίτης Πειραιώς: Ο Ζακχαΐος έζησε το μεγαλείο της σχέσεως με τον Θεό

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Την αρχαιοπρεπή Θεία Λειτουργία του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, τέλεσε χθες Κυριακή 25 Ιανουαρίου 2026 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου, συμπολιούχου Πειραιώς.

Κατά τη διάρκεια του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, με αφορμή την εορτή του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τον οποίο η Εκκλησία τιμά ως οικουμενικό διδάσκαλο και μεγάλο υπερασπιστή της Ορθόδοξης πίστης, αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στη φιλομάθειά του, στην πνευματική του άσκηση, στην «αγία και αγνοτάτη», όπως χαρακτηριστικά είπε, φιλία του με τον Μέγα Βασίλειο, στον αγώνα του κατά της αιρέσεως του Αρείου στην Κωνσταντινούπολη και στην καθοριστική συμβολή του στη διατύπωση του δόγματος περί του Αγίου Πνεύματος στη Β΄ Οικουμενική Σύνοδο.

Αναφερόμενος στο πρόσωπο του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, ο Σεβασμιώτατος μίλησε για «τον υπερασπιστή της Ορθοδόξου πίστεως, τον διώκτη των αιρέσεων και των κακοδοξιών» τον «Οικουμενικό διδάσκαλο, ο οποίος αγάπησε τον Θεό με μανικό έρωτα και απέβη υπόπτερος αετός της θεολογίας».

Επισημαίνοντας πως ο Άγιος ήταν «φιλομαθής και φιλέρημος, φιλομόναχος και εκστασιασμένος με την αγάπη του Παναγίου Θεού», τόνισε πως είχε «μία πορεία θριάμβου» οδηγούμενος από το Πνεύμα του Θεού στην Κωνσταντινούπολη, η οποία όμως χειμαζόταν από την κακοδοξία και την αίρεση του Αρείου.

«Πορεύθηκε στην πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας μόνος και είχε να αντιμετωπίσει όλο το εκκλησιαστικό αιρετικό περιβάλλον της εποχής που είχε καταλάβει όλους τους ναούς της Κωνσταντινούπολης», υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος και επεσήμανε: «Εξεφώνησε πέντε θεολογικούς λόγους υπέρ του πνευματικής ισχύος και δυνάμεως που τον καθόρισαν ως μέγα θεολόγο. Με τους θεολογικούς του λόγους, τα μνημεία αυτά της θεολογικής αληθείας και ακριβείας, ο Ιερός Γρηγόριος κατενίκησε την Αρειανική κακοδοξία και ανέτρεψε τον ρουν των πραγμάτων». Όταν στη συνέχεια «προσέβαλε την Εκκλησία μια καινούργια αίρεση, η αίρεση των λεγομένων “Πνευματομάχων”, ο Ιερός Γρηγόριος διά της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου στην οποία προήδρευσε, καθόρισε την αλήθεια του δόγματος για την πίστη της Εκκλησίας στο τρίτο πρόσωπο της Παναγίας Τριάδος, το Πανάγιο και Ζωοποιό Πνεύμα».

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος κάνοντας λόγο για την κακία και το μένος των «αφιλαδέλφων αδελφών» του Αγίου Γρηγορίου «οι οποίοι δεν άντεχαν το μεγαλείο, την ωραιότητα, τη χάρη, το θάμβος και την ευλογία του», σημείωσε πως «προτίμησε να παραιτηθεί και να αποχωρήσει και από Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και από Πρόεδρος της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου για να ειρηνεύσει η σπαρασσομένη από την κακότητα Εκκλησία».

«Η Εκκλησία τον απεκάλεσε Θεολόγο και του απένειμε την τιμή και την αγάπη και

την ευγνωμοσύνη για τους υπερφυείς αγώνες του υπέρ της Ορθοδόξου πίστεως και υπέρ της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας», είπε σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας παράλληλα πως «η ευχαριστία μας είναι προς τον Πανάγιο Θεό για τα δώρα της Χάριτος, διότι μας χαρίζει την ευλογία να είμεθα μέλη του σώματος της Μίας, Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας» «σε έναν κόσμο συγκεχυμένο και δυσδιάκριτο, όπου οι άνθρωποι μαστίζονται από την ασυνέπεια, από τη σύγχυση, από το ψέμα, από τη δολιότητα και από την δαιμονική κακεντρέχεια».

Στη συνέχεια, αναφερόμενος στο Ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, τόνισε ότι το γεγονός της συνάντησης του Κυρίου με τον Ζακχαίο προβάλλεται ως προετοιμασία για το Τριώδιο. Σημείωσε ότι ο Ζακχαίος παρουσιάζεται ως άνθρωπος αμαρτωλός, πλούσιος και εξουσιαστής, που όμως βιώνει βαθύ υπαρξιακό κενό και αναζητεί τη λύτρωση, υπογραμμίζοντας ότι η συνάντησή του με τον Χριστό, το βλέμμα της αγάπης του Θεού και η προσωπική του μετάνοια τον οδηγούν στη σωτηρία και στη ριζική μεταμόρφωση της ζωής του.

«Μας προευπρεπίζει η Εκκλησία για το Ιερό Τριώδιο», είπε χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος και συνέχισε επισημαίνοντας πως ο Ζακχαίος «ήταν ένας άνθρωπος βαθιά αμαρτωλός που αδικούσε τους συμπατριώτες του, που συνεργάζετο με τους κατακτητές της πατρίδος του, που είχε άπειρο πλούτο και εξουσία και δύναμη, που ήταν βυθισμένος μέσα σε αυτή την αχλή της κακότητας και των παθών. Αλλά αυτός ο άνθρωπος που ζούσε την τραγωδία της αμαρτίας δεν έβρισκε χαρά και πληρότητα σε αυτήν, γιατί το κακό μπορεί μεν να προσφέρει μια προσωρινή δυνατότητα εξουσίας και δυνάμεως, αλλά κατά βάση σκοτώνει, δολοφονεί την ψυχή του ανθρώπου και την πνευματική του ενάργεια».

«Ο Ζακχαίος που ήταν μεν πλούσιος ηγεμόνας και εξουσιαστής, ένιωθε, όμως, μέσα του ένα υπαρξιακό κενό. Ένα βαθύ κενό που δεν το γέμιζε ούτε ο άθεσμος πλούτος, ούτε η εξουσία», υπογράμμισε και σημειώνοντας πως για αυτούς του λόγους ζήτησε να δει τον Ιησού, τόνισε: «Είχε ακούσει για τον λόγο του Χριστού, είχε μάθει για τα θαύματά Του και θεωρούσε ότι εκείνος που μπορούσε να δώσει λύτρωση επιτέλους στο υπαρξιακό του πρόβλημα και στην υπαρξιακή του αγωνία είναι ο Ιησούς». «Και τότε έκανε μία κίνηση ενδεικτική του ψυχισμού του την ώρα εκείνη. Αυτός ο εξουσιαστής, ο ηγεμόνας, ο πλούσιος, ο άνθρωπος που κυβερνούσε τους άλλους ανέβηκε επάνω σε ένα δέντρο, σκαρφάλωσε στο δέντρο για να μπορέσει να δει τον Χριστό».

«Αυτό το γεγονός συγκλόνισε την καρδιά του Κυρίου μας», συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, σημειώνοντας πως ο Ιησούς «κοίταξε τον Ζακχαίο και συναντήθηκαν τα βλέμματά τους. Του Ζακχαίου που αναζητούσε τη λύτρωση και

του Λυτρωτή που προσέφερε τη σωτηρία». «Και βλέποντάς τον επάνω στο δέντρο ο Χριστός είδε τη βαθιά του υπαρξιακή αγωνία, την αγωνία του για τη σωτηρία και το πλήρωμα της καρδιάς του», συμπλήρωσε.

«Ο Ζακχαΐος κατέβηκε από το δέντρο και έζησε το θαύμα και την κοινωνία της λυτρώσεως. Έζησε το μεγαλείο της σχέσεως με τον Θεό», είπε σε άλλο σημείο του κηρύγματός του ο Σεβασμιώτατος, υπογραμμίζοντας με έμφαση πως «ο Θεός δεν κρίνει με τα μέτρα τα δικά μας. Εκείνος γνωρίζει τα βάθη της καρδιάς. Εκείνος βλέπει, όχι στην επιφάνεια, αλλά στην ουσία των πραγμάτων. Και ο Χριστός έβλεπε στην καρδιά του Ζακχαίου τον πόνο και την οδύνη και την αγωνία για τη σωτηρία και τη λύτρωσή του. Για αυτό και τον προέτρεψε» «να αγκαλιάσει με όλη του την καρδιά την σωτηριώδη μετάνοια».

«Αυτό το γεγονός είναι τόσο συγκλονιστικό, γιατί είναι ενδεικτικό της προσωπικής μας περιπέτειας», πρόσθεσε ο Σεβασμιώτατος, συμπληρώνοντας πως «όλοι μας, άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο, είμαστε συγκοινωνεί με τον Ζακχαίο στο κακό. Και μπορεί να μην, είμαστε εξουσιαστές, αλλά είμαστε κυρίαρχοι του εαυτού μας. Και βαδίζουμε όλοι μας την ατραπό της κακότητας, της αμαρτίας, των παθών, της αδυναμίας. Και έχουμε μέσα μας βαθιά την ανάγκη της σωτηρίας. Το υπαρξιακό χάος σε κάθε άνθρωπο υπάρχει, γιατί αναζητεί τη σωτηρία και τη λύτρωση και ο Χριστός είναι η μόνη ευλογία και η μόνη δύναμη που μπορεί να μας χορηγήσει αυτή τη λύτρωση και τη σωτηρία».

«Καλούμεθα να ζήσουμε το θαύμα της μετανοίας και της επιστροφής», είπε ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος, επισημαίνοντας παράλληλα πως «δεν υπάρχει αμαρτία, δεν υπάρχει έγκλημα, δεν υπάρχει κακό που να μπορεί να μας χωρίσει από της αγάπης του Θεού. Αρκεί και μόνο να επιστρέψουμε, αρκεί και μόνο να δηλώσουμε τη μεταμέλειά μας και τότε επάνω μας εκχέονται οι κρουνοί της Χάρητος και της ευλογίας του Κυρίου μας». «Αυτό το μήνυμα της ζωής, της σωτηρίας και της λυτρώσεως μας απευθύνει η Αγία μας Εκκλησία σήμερα καθώς αναμνησκειται της σωτηρίας του αρχιτελώνου Ζακχαίου». «Αυτή την πορεία της σωτηρίας μας προβάλλει η Αγία μας Εκκλησία καθώς σε λίγο θα ανατείλει το Ιερό Τριώδιο της μετανοίας και της επιστροφής. Καλούμεθα να ζήσουμε αυτό το θαύμα της κοινωνίας με τον Θεό σαν προσωπικό μας εχέγγυο για την δική μας μεταστροφή και μεταστοιχείωση», είπε καταλήγοντας, ευχόμενος ο Χριστός μας «να θεραπεύει την κάθε μετρητή στιγμή της ζωής μας».

Προ της Απολύσεως ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε για την ονομαστική εορτή του Άρχοντος Πρωτοψάλτου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόρη Νταραβάνογλου, ο οποίος κοσμεί το δεξιό αναλόγιο του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου, συμπολιούχου Πειραιώς και με προτροπή του

προϊσταμένου του Ναού π. Ανδρέα Μαρκόπουλου, τιμήθηκε και ο άμεσος συνεργός του κ. Νταραβάνογλου, κ. Ματθαίος Παντουβάκης, απονέμοντάς του ο Σεβασμιώτατος το οφφίκιο του Αρχοντος Λαμπαδαρίου της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς και Φαλήρου και ευχόμενος «ο Θεός να τον δυναμώνει στο έργο του και στην πνευματική του διακονία».

Δείτε πλούσιο φωτογραφικό υλικό [ΕΔΩ](#).